

Dansk – Danish

Hvad er muligt...

Af John Shortell
Copyright © 2004 til 20 21

Dette er en historie, der vil overraske dig og måske endda få dig til at kæmpe for at acceptere, hvad der faktisk skete. Hvis du har oplevet et ” mirakel ligesom ” begivenhed selv , eller været vidne til en , nu ved du, du er ikke alene, og det ' s ok at tale om det. Mange af disse mirakler sker, og folk afviser dem på grund af holdningen hos dem omkring dem. Jeg blev velsignet med en mor, der troede på mirakler og fremmede det i mig.

Denne isn ' t bare en historie, det ' s en mulighed for dig at lære, at alt er muligt i dit eget liv. Gennem historien vil jeg tale om, hvad jeg lærte, og hvordan jeg kom til at kunne øve og udvikle disse færdigheder , som jeg tror, vi alle har.

Jeg gætte ikke bare, hvad der var nødvendigt , selvom jeg tidligt i mit liv stolede på det, jeg intuitivt vidste, og i en alder af 28 begyndte jeg aktivt at træne , øve og udvikle disse færdigheder til det punkt, at denne historie ikke kun var mulig , men måske, måske, endda uundgåelig . Min hensigt er at vise dig, at du kan lære disse færdigheder og skabe forandringer i dit liv uanset de omstændigheder, du befinder dig i .

Hvis du er interesseret i at genvinde kontrollen over dit liv og dine omstændigheder, så læs videre og kontakt mig, så vi også kan starte processen for dig. Hvis du allerede har styr på alt, og det er glat for dig, så er du ligesom mig. Jeg ledte ikke efter noget som det, jeg tilbyder her , fordi jeg allerede havde succes og skabte mindre mirakler allerede i mit liv. Hvad jeg indså, er, at hvad der blev tilbudt til mig, da jeg var 28 muliggør d mig for nemt lære andre at gøre præcis, hvad jeg gør. Meget af mit liv ville jeg tale om dette til andre, og de var ikke på et sted, hvor de accepterede eller forstod, hvad jeg delte om. Det er måske også dig. Hos nogle af os er vores lektion at blive bedre til at dele med andre, hvad vi allerede ved. For dig om at lære disse oplysninger selv er prioriteten .

Uanset hvad det er for dig, kan jeg forsikre dig om, at der er værdi her for dig, selvom bare for at bryde isen, at ting, vi troede var umulige, faktisk er mulige og endda kan blive sandsynlige ...

Ok, så historien er, at jeg faldt i søvn ved rattet i min bil og løb ind i en stang på hovedet, og den aften endte på intensivafdeling, og det medicinske personale forventede ikke, at jeg skulle leve om natten. Den næste dag ville han tage 1,5 af mine lunger og nogle andre organer ud ... 2,5 dage senere gik jeg ud af hospitalet uden operation.

Så... ..

Hvad er muligt, når

- Jeg kender mit eget formål
- Jeg stoler på mig selv til det punkt, hvor jeg er villig til at følge min passion og mit hjertes lyst, og jeg værdsætter min egen følsomhed og inspiration

Livet før bilulykken

For m å hele livet vidste jeg, at jeg ville være at hjælpe folk tillid til sig selv og deres indre intuition. Jeg startede en virksomhed med at lære folk, hvor de er kommet fra, hvor de skal hen, og hvorfor de er her, og forstår sig selv åndeligt. Jeg havde undervist denne deltid siden 1987 .

I stedet for at dyrke denne åndelige forretning blev jeg distraheret og startede en anden virksomhed .

Da min virksomhed voksede og virkelig tog fart, var det fordi jeg var fokuseret på at hjælpe mennesker med deres helbred, mens jeg arbejdede flittigt på mit eget helbred. Jeg tog utroligt kraftfulde kosttilskud og delte mine resultater med alle (som muligvis var et resultat af disse kosttilskud) .

Det var efter jeg begyndte at tage disse kosttilskud, at ting syntes at begynde at ændre sig i min krop. Jeg lærte for længe siden, at når nogen tager kosttilskud, og de ikke mærker nogen forskel, kan kosttilskuddene være utilstrækkelige til den persons behov. Ser folks liv forandring, og se ing dem ser ud til at genvinde deres helbred og befri ding sig af smerte, at de var kommet til blot at acceptere, var meget inspirerende for mig. Jeg havde brugt det meste af mit liv på smerter, og ingen var i stand til at forklare nogle enkle sandheder, at da jeg implementerede dem, gjorde det en kæmpe forskel for mit helbred. Det var dengang, at jeg blev meget fokuseret på at hjælpe, hvem der nogensinde ville have hjælp.

Jeg lovede mig selv, at når min restindkomst fra denne sundhedsvirksomhed nåede \$ 5000 om måneden, ville jeg gå tilbage til at hjælpe folk med at forstå mig selv åndeligt og ir - rejsen gennem livet. Min indkomst fortsatte med at vokse langt ud over \$ 10.000 om måneden, og jeg havde glemt mit løfte. Hele mit fokus var blevet om at generere flere indtægter. På en eller anden måde begyndte jeg at lytte til de mennesker omkring mig, hvis fokus i deres liv var penge. Jeg var ikke klar over, at jeg var ude af sporet for, hvad **jeg** ville gøre med **mit** liv.

Hvor ofte sker det, at det, vores hjerter råber efter, udsætter vi, indtil der er sket noget andet. For de fleste mennesker i dag hænger dette ofte sammen med penge.

Det var dengang

Bilulykke 29. juni 2003

Jeg faciliterede en lederlejr for lederne i vores sundhedsforretning i løbet af den weekend på landet. Alle var trætte og drog hjem midt på eftermiddagen søndag.

Jeg forlod omkring kl. 16, da jeg havde en aftale på vej hjem til middag med nogle klienter. Lynette (min daværende kone), Helen (min søster) og nogle andre blev ved med at insistere på, at jeg skulle have nogen til at rejse med mig for at holde mig selskab. Jeg var meget klar på, at jeg skulle gå alene.

Jeg begav mig i godt humør virkelig tilfreds med det arbejde, vi havde udført i weekenden. Weekendene handlede om at hjælpe folk med at være ansvarlige for deres succes og at indse, at de har kontrol over resultaterne i deres liv.

Jeg kom til en by cirka en time i den tre timers tur og følte mig meget træt og søvnig. På den anden side af denne by faldt jeg i søvn ved rattet. Tilsyneladende var der nogen, der fulgte, og de sagde, at jeg begyndte at væve, men blev på min side af vejen og begyndte også at bremse.

Min bil svingede over vejen gennem modkørende trafik, og da jeg ramte grøften på den anden side af vejen, blev airbaggen oppustet, og jeg vågnede. Når airbags blæses op fyldes bilen op med et hvidt pulver, og jeg kunne derfor ikke se noget. Jeg kunne ikke finde ud af, hvorfor jeg ikke kunne se noget.

Fordi jeg slet ikke kunne se noget, anede jeg ikke, hvor jeg skulle styre bilen, og jeg ramte en stub langs min højre sidedør, jeg styrede mere til venstre og ramte derefter en dæmning med et rør i den (en indkørsel) og de to forhjul blæste ud. Jeg ramte derefter en portstolpe til højre for mig og drejede yderligere til venstre. Jeg følte bilen gå langs siden af en stor dæmning på vej ned. Dette var et dybt "V" afløb. Jeg var i bunden af afløbet på vej langs den.

Airbagstøvet var nu faldet nok til, at jeg kunne se el -stangen komme op foran mig ... meget hurtigt. Jeg forsøgte at styre væk, og bilen reagerede slet ikke på rattet (jeg fandt ud af senere, at dækkene var sprængt).

I det øjeblik jeg så stangen komme op , blinkede mit liv forbi mine øjne . Jeg så Lynette (dengang kone) og Amber (datter 3 år gammel) og mit formål, og jeg vidste, at dette ikke var min tid til at dø.

Sagde jeg eftertrykkeligt til mine engle
"Det er ikke det, mine tider er ikke gået!"

I det øjeblik jeg sagde dette, kom der hvidt lys ind i bilen ovenfra og omringede mig i en hvirvel og pakket mig ind i en kokon af beskyttende energi. Samtidig fik jeg en vision om, at bilen smækkede ind i stangen og kom til hvile med mig i den og derefter gik jeg rundt foran bilen med to mænd, der hjalp, en på hver side af mig. Jeg VED da, at jeg ville være okay.

Jeg slappede af og overgav mig til ulykken, vel vidende at jeg ville være okay. ***Jeg havde slet ingen frygt og stolede fuldstændigt .***

Jeg forblev ved bevidsthed hele tiden, og da bilen kom til ro, vidste jeg, at min brystskade var alvorlig, men jeg tillod aldrig, ikke engang i en brøkdel af et sekund, at jeg troede, at jeg ville dø. Jeg stolede på den vision, jeg modtog fra mit team af åndelige hjælpere for mig, der gik væk fra ulykken og var okay.

Bilen ramte stangen (politiet anslår 85 km/t) i midten af bilens front og kom derefter til hvile. Personen, der fulgte efter mig, sagde, at jeg accelererede ind i stangen. Tilsyneladende sker dette, da folk ikke er klar over, at de har skubbet på speederen og ikke på bremsen.

Bilen kom til at hvile, og jeg kæmpede desperat for at få luft ind i lungerne. Det var som at blive snoede (senere fandt jeg ud af, at mine lunger var fyldt med blod).

Der var intet blod nogen steder. Faktisk var det eneste snit, jeg modtog fra ulykken, et lille snit på min højre skinneben, som kun sildrede en centimeter blod.

To mænd kom løbende op til min side af bilen, og jeg råbte, at bilen var i brand (støvet fra airbaggen lignede røg) de forsøgte at åbne bildøren og blev slynget baglæns fra elektriske stød.

Vi regnede med, at bilen var elektrificeret af bilbatteriet.

Jeg var nu i stand til at tage små vejrtrækninger.

Jeg greb forsigtigt en rulle kontanter på \$ 700, jeg havde i konsollen og min mobiltelefon.

De forsøgte ganske mange gange at åbne døren, indtil de fik chaufførens dør åben ved at lægge fingrene i toppen af døren, hvor den havde spændt, og derefter trak de. Hele tiden de holdt i døren, oplevede de elektriske stød. Hvert panel på bilen havde spændt. Bilen var en smule kortere! Førerdøren var også blevet beskadiget af en stub i grøften.

Da døren var åben sagde de, at du ikke må røre ved nogen metaldel. Så jeg svingede meget omhyggeligt rundt i bevægelse tomme for tomme og kom ud på egen hånd. De to mænd tog hver en arm og guidede mig rundt til bilens forside, hvor jeg satte mig. Dette skete ligesom den vision, jeg havde.

Jeg vidste i mit hjerte, at hvis jeg lagde mig ned, ville jeg dø. Jeg vidste, at hvis jeg blev siddende, ville jeg være ok. Jeg sad med knæene oppe og hænderne holdt om brystet og hovedet lænet fremad. I det øjeblik jeg satte mig ned begyndte jeg at kanalisere energi ind i min krop og så i mit sind alt indeni reparere sig selv bedre end før. Hvert sekund var jeg fokuseret på arbejdet med at genopbygge min krop.

Biler stoppede overalt.

Airbags er ineffektive ved en ulykke med flere kollisioner, da de indsættes med det første stød, som i min situation var grøften og ikke når jeg havde brug for det. Airbaggen var derefter ubrugelig, da jeg ramte stangen (faktisk stak der bolte ud af rattet, hvor jeg ramte den).

Det var 17.00 søndag eftermiddag om vinteren, stadig lidt lys, men det var koldt, overskyet med en kold vind.

Folk kom løbende over.

En kvinde kom hukede ved siden af mig og sagde, at hun var sygeplejerske. Hun stillede mig flere spørgsmål, som jeg husker jeg sagde, at jeg var ok, men gjorde meget ondt og havde problemer med at trække vejret.

Nogen lagde et sølv "rumtæppe" omkring mig for varme. Den kolde brise blæste på min ryg.

Lynette rejste omkring en time bag mig, så jeg vidste, at jeg var nødt til at ringe til hende. Jeg vidste også, at hun ikke var inden for mobilområdet endnu. I hendes bil var Amber, April (stedatter) og min søster Helen, der var meget gravid med tvillinger.

Jeg ringede og efterlod en besked,

"Hej Skat, bare for at fortælle dig, at jeg har haft en lille snert, og de tager mig med på hospitalet for at tjekke. Alt er fint."

Jeg ringede derefter til Michael, en af mine nære venner, der var på lejren, og som boede i den by, jeg lige var kommet igennem, og som var kun 10 minutter væk.

Jeg ringede og sagde:

”Michael, jeg har haft en alvorlig bilulykke, og jeg har brug for din hjælp. Lynette er snart her, og jeg har brug for dig her, når hun kommer hertil, jeg er ved sådan en sådan slukning.”

Michael ankom til stedet på cirka 10 minutter

Jeg bad Michael om at lede efter de to mænd, der fik mig ud af bilen, da jeg ville takke dem. Michael kom tilbage til mig og sagde, at NOBODY skulle have rørt bilen, da stangen, jeg ramte, bar 66.000 volt, og at isolatorerne var gået i stykker, og de 3 ledninger var ved at kortere ned ad stangen og gennem bilen. Han sagde, at enhver, der rørte ved bilen, sandsynligvis ville dø.

Han bevægede sig rundt i mængden og spurgte alle, om de vidste, hvem de to fyre var, der havde fået mig ud. Han kunne ikke finde dem, og folk sagde, at ingen havde forladt ulykkesstedet.

Politiet ankom og spurgte mig, om jeg var alene i bilen. Jeg sagde automatisk “Nej” og tænkte slet ikke på, hvorfor de spurgte mig. De gik væk og kom tilbage og spurgte mig igen var jeg alene i bilen og igen sagde jeg "Nej". De kom tilbage for tredje gang og spurgte med stor bekymring i stemmen "var der nogen i bilen med dig?". Jeg indså, hvorfor de spurgte mig, da de ledte efter en krop. Jeg var overrasket over, at jeg sagde nej og nu sagde “Nej, der var ikke nogen i bilen med mig”.

Ambulancen ankom.

Ambulancebetjenten stillede mig nogle spørgsmål. Han besluttede derefter, at jeg var nødt til at gå til det store hospital i den nærmeste by

Ambulancebetjentene forsøgte at lægge mig ned på rygbrættet. De havde kun flyttet mig 2 cm tilbage, og jeg råbte ud for at stoppe. Smerten var utrolig, og jeg vidste, at de ikke kunne sænke mig på den måde på grund af al spændingen i min krop. De flyttede mig derefter tilbage til den oprejste position igen.

Jeg måtte holde min krop stram for at beskytte den med de åbenlyse brudte ribben. Jeg vidste, at hvis de sænkede mig på den måde, de havde til hensigt, at der ville ske noget frygteligt, så det endda kan resultere i min død.

I mit hoved spurgte jeg mine engle "hvad skal jeg gøre?"

Mine engle sagde, at jeg var nødt til at være fast og tage over, og fortælle dem, hvad de skulle gøre. Mine engle sagde til mig: "Gentag til folket, hvad vi siger til dig."

Så jeg gentog meget bestemt til ambulancemanden, hvad mine engle sagde til mig, men fortalte ham ikke, hvor instruktionerne kom fra,

“Det er det, vi skal gøre, et par mænd vil holde rygbrættet lodret hårdt op mod min ryg og langsomt blive ved med at skubbe hårdere og hårdere, indtil jeg er i stand til at slappe af alle mine muskler (som var ekstremt stramme fra at holde min krop sammen), og jeg ville tillade tavlen at tage hele min vægt. Når jeg føler mig afslappet, og jeg har sluppet mine muskler, ville jeg så helt læne mig op på brættet. Så på mit signal kan du begynde at sænke brættet meget langsomt og gnidningsløst, så jeg ikke strammer mine muskler igen. Når jeg er sænket, kan du tomme mig langs brættet. Dette tager cirka 15 minutter ”

Jeg fik mig mentalt sammen, da jeg slap på dette tidspunkt, jeg var nødt til at stole fuldstændigt på disse mænd og mine engle. Jeg vidste, at jeg lagde mit liv i deres hænder. De gjorde dette, og jeg sagde, at jeg skulle begynde at sænke mig og brættet, men det skulle være glat og langsomt! Det tog et stykke tid. Da jeg var blevet sænket, fortalte jeg dem at tomme mig langs tavlen.

De gjorde dette og løftede mig derefter op på vognen.
Den mandlige sygeplejerske kom bagud med mig.

En gang i ambulancen sagde han, at han ville give mig morfin, og jeg sagde "Nej".
Han spurgte mig "har du ikke ondt?" Jeg sagde, "smerter som du umuligt kunne forestille dig, utrolige smerter".

"Så hvorfor vil du ikke have noget morfin?" spurgte han.

Jeg svarede: "Smerten er det eneste, der har funderet mig til planeten jorden. Jeg kno w i mit hjerte, at hvis jeg havde morfin, at jeg simpelthen ville drive ud i døden. Jeg kno w den smerte jeg s holder mig jordet på jorden, holder mig til stede til det faktum, at jeg stadig ha ve en fysisk krop".

"Jeg vil 'være med det', når vi kommer til hospitalet og kan mærke, hvad der skete med mig, så jeg kunne fortælle dem, hvad der foregik". . Ved at sige dette satte jeg også mig selv i fremtiden for, at jeg ville ankomme på hospitalet i live og klar til at give vigtige oplysninger til personalet. Jeg har aldrig overvejet at dø . Så i løbet af de næste par dage talte jeg løbende om min fremtid, og hvad der ville ske. Dette var ikke et bevidst valg, men et resultat af min urokkelige tro på, at jeg ville leve.

{som barn stak jeg ofte tærne og blev såret med den intense smerte. En dag spurgte jeg min engel, hvordan kan jeg fjerne denne form for smerte, min engel sagde "du kan ikke fjerne smerten, men du kan acceptere den, være en med den, indse at den har en funktion." Så jeg tænkte ved mig selv, hvad er formålet med smerte? Jeg indså, at smerte var at fortælle mig, at der var noget galt, og at det område af min krop havde brug for opmærksomhed. Så jeg spurgte min engel igen "Er smerter en indikator på et område i min krop, der har brug for opmærksomhed?" Svaret var "Ja".

Jeg spurgte derefter, "så hvis jeg erkender, at smerten har gjort sit arbejde, og jeg nu er fuldt ud klar over den opmærksomhed, som området har brug for, og jeg begynder at tage de nødvendige foranstaltninger, så er der ikke længere behov for smerten?" svaret tilbage var "Ja". Jeg begyndte at øve dette som barn, jeg var vel ikke mere end 10 år gammel, da jeg havde denne samtale med mine åndelige hjælpere (engle), og det, jeg havde lært om smerte, virkede. Jeg forstod at kanalisere energi til et område, der havde brug for helbredelse, da jeg forstod om håndspålæggelse og hvor kraftfuld dette var til helbredelse. Jeg kunne stikke min tå og straks acceptere smertens besked og tage engageret handling

- 1) acceptere smertens besked og takke det for at gøre sit arbejde,
- 2) kanalisere energi til området
- 3) slapp helt af, fjern enhver tanke om, at smerten "gør ondt", kun at den sender en besked, der nu er blevet accepteret.
- 4) Smerten aftager med det samme og forsvinder ofte helt. }

Ambulancemanden, der var i med mig, sagde, at turen var hård op til den næste lille by, og jeg sagde OK.

Vi rejste langsomt og uden sirener (ikke sikker på lysene)

Turen var langsom og smertefuld.

Jeg følte hvert stød og hver bevægelse var ekstremt smertefuld. Jeg blev ved med at fokusere på, hvordan jeg ville have, at min krop skulle være, Fit, Sund, Stærk og God. Jeg visualiserede min krop som helbredt og fuldstændig.

Kort efter vi startede til hospitalet ringede min mobiltelefon, og jeg så, at det var min aftale, jeg skulle til, da jeg havde uheldet. Jeg sagde, at jeg var nødt til at tage opkaldet. Jeg havde brug for at lade hende vide, at jeg ikke kom, da hun og hendes familie ventede mig til middag. Han sagde, at han ikke ville fortryde nakkebøjlen. Da telefonen ringede, sagde jeg meget strengt at fortryde det, og han sagde kun, hvis jeg lovede ikke at bevæge mit hoved. Jeg sagde Ja, og han slog det op. Jeg tog opkaldet, og jeg sagde, at jeg ikke ville være i stand til at lave vores aftale, og at jeg skulle omlægge tid i to uger, og hun OK. Jeg undskyldte og sagde farvel. Jeg lagde det ubevidst op, at jeg havde noget at gå til, da jeg var *helt* klar over, at jeg ville komme mig og være til den aftale om en uge eller deromkring.

Jeg talte også i mobiltelefon til Michael.

Jeg ankom på hospitalet samtidig med Lynette og Amber. Og Michael ankom også i sin bil.

Da jeg blev rullet ind, hørte jeg den mandlige ambulancemand fortælle sygeplejerskerne om mig, men kunne ikke finde ud af noget, han sagde.

Vi var i akutafsnittet.

De ville klippe mit tøj af, og jeg fortalte dem, at jeg ikke ville lade dem skære min poloskjorte af, da den skjorte, jeg havde på, var en meget vigtig skjorte for mig, og jeg ville fortsætte med at have den på. De forklarede, hvor svært det ville være at få det væk, og jeg sagde ok, så lad os starte.

Det gjorde enormt ondt at få det af, da jeg skulle løfte mine arme og vride dem rundt.

Jeg havde brækket ribben og et brækket brystben og stadig ingen smertestillende medicin.

Amber og Lynette kom ind, og Amber tog min hånd og spurgte mig "Far vil du have det godt?" På dette tidspunkt stoppede alle, og der var fuldstændig stilhed, mens de ventede på mit svar.

Jeg vendte mit hoved, og jeg kiggede hende i øjnene og sagde, at jeg pegede på alle sygeplejerskerne og lægerne omkring mig "se alle disse mennesker løbe rundt?" "Ja" svarede Amber.

"De render alle rundt, fordi de på dette tidspunkt ikke er klar over, at jeg kommer til at være ok!"

Du kunne høre en nål falde i skadestuen. Ingen bevægede sig eller sagde noget i måske 15 sekunder.

Amber smilede og slappede af, og vi fortsatte med at holde hænder.

Jeg var ikke bevidst *forsøger* at tale positivt og bevidst anvender teknikker som at tale om mig i min fremtid, men det er, hvad der skete, de fleste samtaler og tanker jeg havde var om mig at være i min fremtid at gøre noget med nogen. Jeg var ikke klar over dette før et par år senere, at det var det, jeg havde gjort.

Jeg har arbejdet meget med at opbygge min indre disciplin for at tale stærkt og positivt om de omstændigheder, jeg befandt mig i.

Jeg tillod ikke nogen negativitet at komme ind i min bevidsthed. Jeg var fast besluttet på at bringe alle dem omkring mig ind i min sfære af "sådan kommer det til at spille ud". Jeg følte en enorm opbakning fra ånden og følte ånder tilstedeværelse omkring mig. Jeg følte mig skarp og klar med mit syn. Der var fuldstændig fravær af frygt. Jeg fortsatte med at stole på, at alt kom til at gå godt.

Jeg tror, hvad jeg gjorde, er muligt for alle, uanset om du tror på Gud, Jesus, Buddha, Mohammad, Ånd eller som nogensinde eller endda ingen. Det er faktisk dybden af forbindelsen til din Gud eller dig selv, der muliggør, uanset hvad du forestiller dig.

Dette kan kun ske, når du har tilladt dig selv at være sårbar og tilladt dig selv at elske dig selv ubetinget. Dette kræver virkelig noget, især mod.

Det kræver at give slip på al modstand.

{Når jeg gør modstand, fokuserer jeg faktisk på det objekt, jeg modstår.
Det, der kommer mod mig, tiltrækkes af en grund, og jeg ved ikke, hvad årsagen er det meste af tiden. Når jeg modstår noget, holder jeg ud med at opleve det. Denne ting, jeg modsætter mig, er en del af fundamentet, som sætter mig i stand til at bygge min fremtid på toppen af den. Når jeg ikke tillader det i mit liv, går mit liv ind i et fastholdelsesmønster, og det, jeg modstår, bliver ved med at dukke op.

Ubevidst tiltrækker jeg den oplevelse, der vil hjælpe mig med at vokse ind i den person, jeg skal være engang i min fremtid, vedkommende vil være i stand til at håndtere en fremtidig situation, som du i her og nu ikke er klar til.

Hvor ofte ankommer vi til et sted i vores liv og siger til os selv "Den oplevelse, jeg havde i min fortid, har hjulpet mig med at være klar til dette næste eventyr i mit liv". Når jeg omfavner de oplevelser, der tiltrækkes i mit liv, så bevæger jeg mig gennem livet med frihed og lethed og ender på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt.

Nogle gange modstår vi grunden til, at ANDRE giver os til at gøre noget, normalt fordi det er deres grund, og gavner dem og ikke os. Når jeg ser, og selvfølgelig vil jeg finde, min grund til at have en bestemt oplevelse, så omfavner jeg oplevelsen og holder op med at modstå.
Nogle gange modstår jeg, fordi jeg ikke er klar over mit større formål, og det er som at blive skubbet sammen i mørket, når jeg ikke kan se noget og ikke ved, hvad der er foran mig.
Tænk over det ... når jeg ikke ved, hvad der er foran mig, så vil jeg gerne bevæge mig langsommere, men hvis jeg ved, hvad der er foran mig, og det er mørkt, vil jeg være i stand til at træde mere selvsikkert frem.

Når jeg reflekterer over en oplevelse, jeg har haft, som jeg håndterede kraftfuldt, og jeg spørger mig selv "hvad forberedte mig til dette øjeblik?" så vil jeg have inspirationer, der hjælper mig med at forstå, se, kende og føle, hvordan denne tidligere erfaring havde gjort mig klar til den oplevelse, som jeg nu reflekterer over.

Jeg har lært det her i flere årtier og arbejdet med at *leve det* . }

Jeg lå der lidt, mens jeg holdt Ambers hånd og talte med Lynette.

På et tidspunkt blev jeg hjulet til den ene side af skadestuen og havde to sygeplejersker stående over mig en på hver side af vognen. De talte med hinanden, og den ene sagde, at hun havde problemer med at blive gravid. Jeg lyttede og sagde "det kan jeg hjælpe dig med!" De så begge ret chokerede ud! Jeg forklarede, at jeg distribuerer fantastiske sundhedsprodukter og gode produkter til personlig pleje, der måske kan hjælpe hende. Jeg forklarede, at det var de produkter, der fodrede min krop lige nu for at hjælpe den med at genopbygge sig selv, og at det ikke var almindelige produkter. Jeg forklarede vigtigheden af at fjerne toksinerne fra hendes krop og stoppe med at putte mere i. Jeg forklarede, at mange produkter til personlig pleje kan have potentielt skadelige ingredienser i dem. Jeg forklarede også, at vores mad ikke har det samme ernæringsniveau, som den engang havde.

Jeg forklarede, at mange par med succes er blevet gravide efter at have startet på disse produkter, og disse par troede, at det kunne have været produkterne, der gjorde forskellen. Så jeg gav hende mit telefonnummer og foreslog, at hun ringede til mig om et par dage, og jeg ville organisere produktet for hende. Jeg gjorde dette, som om jeg bare lå på vognen klar til at gå hjem. Hun tog mit nummer, men ringede aldrig til mig....

De lavede en kattescanning og mange røntgenbilleder. Jeg insisterede stadig på intet morfin, før røntgenstrålerne var færdige.

De lavede derefter alle røntgenbilleder og katte-scanning igen, jeg ved ikke hvorfor.

Jeg kan huske, at jeg under den første masse røntgenbilleder tænkte på smerten og kæmpede for at bevare bevidstheden. Da de fortalte mig, at de var nødt til at gøre dem igen, husker jeg, at jeg slappede af og simpelthen accepterede det og så gik ind på et Zen -sted. Jeg kan ikke huske meget om den første masse røntgenbilleder, men husker den anden kattescanning og røntgenbilleder ret tydeligt.

Min søster Helen kom ind og snakkede, ligesom Michael, men fordi det var skadestuen, tillod de kun en ad gangen bortset fra Amber, og de tillod Lynette at komme ind med hende.

Jeg chattede om ting, kan ikke rigtig huske andet end at jeg sørgede for, at samtalen handlede om normale dagligdags ting, INTET om ulykken eller min tilstand.

Jeg var altid klar og engageret i, hvordan det skulle spille sig ud.

Det var meget sent, jeg tror, det var omkring midnat, da jeg blev rullet ind på intensivafdelingen, på dette tidspunkt tror jeg, at jeg modtog morfin, da jeg ikke kan huske smerten.

En af mine søsters venner var sygeplejerske på intensivafdelingen på dette hospital, og hun fortalte min søster uger senere, at kirurgen havde fortalt sygeplejersken, der passede mig, bare at gøre mig godt tilpas, da jeg skulle dø engang i løbet af natten ...

De løftede mig op på den bløde luftseng, og lægen gav mig en injektion af morfin direkte over brystbenet. Han sagde "Dette hjælper dig med at sove".

Jeg sagde til ham: "Jeg sover ikke, jeg har for meget arbejde at gøre". Han kiggede underligt på mig og spurgte "hvad mener du?" Jeg svarede "jeg har en krop til at genopbygge !!"

Jeg kanaliserede konstant energi ind i min krop til alle de dele, der havde brug for helbredelse. Jeg fokuserede og forestillede mig, at de indre organer genopbyggede sig selv og

"var normale". Jeg gjorde dette kontinuerligt, hele natten. Jeg har aldrig sovet et blink... for travlt.

Lynette, Amber, April, Helen og Michael kom alle hver for sig for at sige godnat. Jeg lagde vægt på at sige, at jeg ville se dem om morgenen, jeg holdt samtalen om dem, og hvor de boede. De havde booket sig ind på et motel og havde allerede spist aftensmad. Jeg sagde godnat og sagde til dem, at jeg elskede dem, og at jeg ville være i orden. Jeg ville berolige dem, så de ikke bekymrede sig, da jeg VED, at jeg ville klare det.

Jeg chattede med sygeplejersken for enden af sengen, kan ikke huske samtalerne. (husker hun måske).

På et tidspunkt sagde jeg, at jeg virkelig havde brug for at tisse. Hun gav mig flasken, og uanset hvor hårdt jeg prøvede, kunne jeg ikke urinere i den, mens jeg lå. Hun sagde, at hvis jeg ikke kunne klare det, ville de indsætte et kateter. Jeg sagde INGEN måde det skulle ske!

Jeg forsøgte i over en time at tisse i flasken, men kunne ikke. Jeg havde ikke urineret siden frokosttid på søndagen, mere end 15 timer tidligere.

Jeg fik da ideen om at rejse mig og grine. Jeg spurgte sygeplejersken "Kan du hjælpe mig ud af sengen?" og hun spurgte "hvad til?" Jeg sagde "jeg kommer til at stå op og tisse", og hun sagde "på ingen måde lader jeg dig stå op!"

Jeg sagde "Jeg står op, enten kan du hjælpe mig med at komme ud af sengen, eller også gør jeg det på egen hånd!"

Hun hjalp mig derefter, og det tog cirka 5 minutter bare at få mig til at stå.

Der stod jeg i det halvmørke og holdt på drypstativet med min venstre arm og urinerede i flasken, som sygeplejersken holdt for mig.

Jeg fyldte det op, og det begyndte at flyde over gulvet. Hun sagde "vent, og jeg får en flaske til." Jeg sagde "jeg stopper på ingen måde, jeg aner ikke hvornår jeg kan gøre dette igen". Jeg ville ikke stoppe strømmen. Flasken fortsatte med at flyde over hele gulvet.

Sygeplejersken begyndte at grine og sagde "Jeg har aldrig set nogen fylde en af disse! Jeg tror, jeg bare bliver nødt til at tørre det op!"

Jeg grinte for mig selv, da grin på dette tidspunkt ikke var en mulighed. Det grin, jeg havde indeni, var vigtig for mig.

Det tog yderligere 5 minutter at få mig tilbage i seng. Sygeplejersken og jeg begyndte at chatte mere, og jeg kan huske, at hun spurgte, hvad jeg lavede, som jeg skulle være vågen for. Jeg forklarede, hvorfor jeg ikke sov og det arbejde, jeg lavede.

Jeg kanaliserede specifikt energi rundt i min krop, så min krop udstråle med stærkt lys og fyldte områder, der manglede lys eller ikke var så lyse som de andre.

Sådan gjorde jeg det.

Jeg kiggede ud i universet og forestillede mig, at mine arme strakte sig ud i universet, som om jeg øste universet op i et kram. At gøre dette var at trække energi, så meget, at det løbende overfyldte mine arme, så hver fejning forestillede jeg mig en absolut overflod af denne energi, så jeg vidste, at der var MERE, end jeg havde brug for mig selv. Jeg forestillede mig, at det kom ind i toppen af mit hoved ved pinealkirtlen (ved kronen) og flyttede det rundt om min krop, hvor jeg følte, at det var nødvendigt. Jeg så det ved hjælp af lagrene af næringsstoffer,

som min krop havde opbevaret forskellige steder i min krop, fra de vidunderlige kosttilskud, jeg havde taget. I et par år plejede folk at sige til mig "Hvorfor tager du så mange kosttilskud?" og jeg plejede at smile og sige "Fordi jeg kan". Hver gang jeg blev spurgt, stode jeg simpelthen på mig selv og blev ved med at tage dem. Det var først efter ulykken, jeg indså, hvor vigtigt det var at tage kosttilskud til forebyggelse og i tilfælde af ulykker. De fleste mennesker mangler næringsstoffer, og derfor i en nødsituation, når deres kroppe har brug for råmateriale med det samme til reparationsarbejde, skal kroppen rive fra et andet sted, som det ikke anser for så vigtigt. Jeg tror, at dette er en integreret del af min overlevelse .

Nogle gange i løbet af natten oprettede jeg en enorm tragt, og jeg bad mine engle om at kanalisere denne energi for mig og sende den ned i tragten. På denne måde kunne jeg bruge mere tid på at forestille mig, at min krop genopbygger og laver alle de aktiviteter i min fremtid, som jeg troede, jeg VIL gerne lave.

Jeg gik en tur gennem Himalaya i Nepal i midten af firserne og elskede det så meget og ville altid tilbage. Fra det øjeblik Amber blev født, har jeg vist hende turens dias og snakket om, hvor fantastisk det vil være, når vi gør det sammen, når hun er omkring 20 år, og jeg er næsten tres. Jeg har altid vidst, at jeg skulle være ung af sind for at gøre dette og have en stærk sund krop. Det meste af mit liv har jeg været syg eller haft smerter med en meget dårlig ryg eller hovedpine osv. Jeg så dette som min chance for at genopbygge min krop BEDRE, end den var. (Jeg refererede aldrig til "før **ulykken** " bare tidligere i mit liv ..)

Den nat på intensiv var den mest fokuserede, jeg nogensinde har været, og også den længste, jeg nogensinde har været kontinuerligt fokuseret.

Næste morgen bryst kirurg ankom på sine runder og havde masser af mennesker (læger) med ham , omkring 12 . Jeg tror, de var forbløffede over, at jeg stadig levede.

Han stod for enden af min seng og kiggede på mit skema. Han kiggede op på mig og sagde "du har nogle ret alvorlige skader" .

Jeg kiggede tilbage på ham og sagde "Er det rigtigt ..." Jeg var klar over ikke at acceptere forudsætningen for hans udtalelse.

Han svarede: "Jeg bliver nødt til at tage ud en og en halv lunge r og milten. Når jeg opererer, vil jeg være i stand til at vurdere, om jeg skal gøre noget andet. "

Jeg kiggede og pegede på ham og sagde derefter "Du er thoraxkirurgen ikke sandt?"

Han svarede "ja"

Igen pegede jeg fingeren på ham, og jeg sagde derefter lige til ham "godt, dit job er at fortælle mig, hvad jeg skal gøre for at sikre, at det aldrig sker". Da jeg sagde mig, pegede jeg på mig selv og derefter tilbage på ham i resten af sætningen.

Folkene med ham tog alle et skridt tilbage.

Han kiggede på mig i et par minutter, stille og roligt, jeg spurgte mine engle om at sikre, at han fik den information, han havde brug for, og så sagde han stille og roligt: "få sygeplejerskerne til at vise dig, hvordan du laver en støttet hoste, og jeg vil have du hoster op så meget blod som du kan. Jeg vil også have dig til at gå rundt og trække vejret dybt og hoste op så meget blod som du kan. "

Jeg sagde "ok".

Han gik, og sygeplejersken og jeg kiggede simpelthen på hinanden.

Jeg havde brækket brystbenet og brækkede ribben ...
Ideen om at hoste og trække vejret dybt

Jeg lå der i en time og samlede modet til at rejse mig og gå rundt.

Jeg sagde derefter til sygeplejersken, at jeg havde brug for hendes hjælp til at komme ud af sengen, og hun sagde "Jeg tillader dig ikke at stå op."

Jeg sagde "Doktoren sagde, at jeg skulle rejse mig og gå rundt og trække vejret dybt, og det er det, jeg skal gøre".

Hun sagde eftertrykkeligt "han mente ikke nu"

Jeg svarede: "Jeg gør det nu, og du kan enten hjælpe mig med at rejse mig, eller jeg står op på egen hånd."

Hun havde et lille grin i ansigtet og hjalp mig videre. Det tog cirka 5 minutter at hjælpe mig ud af sengen og stå. Det føltes som en ganske stor bedrift at stå der. Jeg gik MEGET LANGT i gang. Et trin hvert 5. sekund. Jeg trak vejret dybt og hostede blod op, som jeg allerede havde gjort et par gange, mens jeg var i sengen. Hver gang jeg hostede blod, stoppede jeg. Så tog vi afsted igen. Jeg var kommet omkring 15 skridt væk fra sengen, og jeg blev helt udslettet. Jeg havde ingen energi tilbage, og jeg vendte mig om og kunne ikke tro, hvor langt væk sengen syntes. Jeg tacklede de 15 trin tilbage til sengen, som jeg havde tacklet natten før. Sæt mine øjne på det og visualiserede min krop, der reagerede. Jeg kom tilbage i sengen og lå der og kom mig.

Min krop var utrolig svag. Jeg har løbet et antal maratonløb i mit liv, og de femten trin udmattede mig mere end nogen af maratonløbene gjorde.

I ulykken havde hver muskel i min krop mistet sin styrke, og det var som om jeg var en baby, der skulle genopbygge styrken af hver muskel.

Jeg fortsatte med at arbejde med at kanalisere energi ind i min krop og forestille mig, at min krop genopbygger sig selv.

Sygeplejersken sad stadig for enden af min seng og så på mig, som den anden havde gjort hele natten.

Efter en time sagde jeg, at jeg var klar til at gøre det hele igen. Hun hjalp mig, og jeg tog afsted. Jeg endte med at lave en hel omgang rundt på intensivafdelingen.

Endnu engang kom jeg helt tilbage i min seng.

Da jeg lå der, spurgte sygeplejersken mig: "Er du klar over, hvor heldig du er?"

Jeg svarede: "Jeg tror ikke, det er sandsynligvis derfor, du stiller mig spørgsmålet"

Hun sagde: "Der er en ting, vi kalder dødshastigheden for visse bilulykker, det betyder, at for den hastighed og frem for alt dør i bilen. Ved kollisioner direkte mod et stationært objekt (som en pol) er dødshastigheden tres km/t. I denne uge har vi haft to separate mennesker herinde, der havde nøjagtig den samme ulykke som dig, et hoved mod kollision lige ind i en stang. De kørte begge tres kilometer i timen, og begge døde, men alligevel kørte du 85 km/t, og du levede. Du er ret heldig."

Jeg vidste, at det ikke var held, men følte også, at hun ikke ville vide, hvordan jeg havde gjort det. Jeg lå der og spurgte mine engle "hvordan kan det være, at jeg overlevede, og det gjorde de ikke?"

Svaret fra dem var klart og var "du bad om hjælp"

Jeg spurgte dem tilbage, "hvad gjorde de andre?"

De sagde "de ses stangen kommer op og siger 'Åh nej !! Jeg dør!' og de dør. "

Jeg lå der og tænkte på det et stykke tid.

Jeg tænkte på alt det personlige udviklingsarbejde, jeg havde udført på mig selv gennem årtierne, og hvor målrettet jeg var med at finde ud af mine grænser (eller mig selv ubegrænsede), og hvordan jeg havde lært at stole på mig selv, og hvad jeg følte. Jeg tænkte på, da jeg voksede op, at jeg var så bekymret over, hvad alle andre syntes om mig, og om jeg gjorde det "rigtige". Jeg tænkte på mange ting. Jeg vidste, at det ikke var held ...

Jeg kiggede tilbage på mit liv og indså de valg, jeg havde taget, da alle sagde, at jeg ikke skulle gøre noget, **de** ikke kunne lide, men jeg vidste, at det var det rigtige for **mig** .

5 år efter ulykken lavede jeg en uddannelse i min forretning for omkring 100 mennesker og begyndte at fortælle historien om dengang, jeg gik på sky -dykning, så midt i uddannelsen indså jeg pludselig, at hvis jeg ikke var gået skidykning, muligvis døde i ulykken. Jeg stod på forsiden af rummet synligt bevæget og følte mig værdsat af min styrke og vilje til at følge med i det, jeg ved i mit hjerte, er det rigtige for mig. Lad mig dele historien med dig ...

Tilbage i midten af firserne (i midten af tyverne) boede jeg i en stor by i landet Victoria, og en nat så jeg et af disse livsstilsshow, og der var et segment på Tandem -sky -dykning, hvor du binder dig til en, der har gjort et par tusinde spring, så de ved, hvad de laver, og så springer du ud af et perfekt godt fly og styrter ned til jordfrit fald. Jeg havde ønsket at lave sky -dykning i årevis, men vidste, at hvis jeg gjorde det alene, ville jeg sandsynligvis dø. Jeg havde en dårlig fornemmelse af, at ledningen ikke fungerede, og at tuden ikke åbnede. Så med tandem sky dykning behøvede jeg ikke bekymre mig om det, da den erfarne person kunne klare enhver situation.

Jeg ringede til tv -stationen næste morgen og fandt ud af, hvor de lavede tandem -springet. Det var uden for Sydney . Det var godt, da min far boede i Sydney, og jeg kunne gå op og blive hos ham og låne en bil. Jeg reserverede flyet, ringede til ham og fortalte, at jeg kom, (jeg var smart nok til ikke at fortælle ham, hvorfor jeg kom op).

Jeg ankom til Sydney fire dage efter, at jeg så showet og lånte en bil og kørte de to timer til landingsbanen, som de opererede fra.

Jeg kan tilføje, at jeg på dette tidspunkt havde mange problemer i et forhold. Jeg elskede denne pige, men det fungerede ikke. Jeg læste også en bog med Richard Bach kaldet Bridge Across Forever. Denne bog handlede om begrebet sjælevenner, og om vi virkelig er bestemt til en bestemt person. Den del af bogen, jeg tilfældigvis læste på det tidspunkt, jeg ankom til Sydney, var da Richard ikke kunne klare forholdet til sin soulmate og gik op i et lille enkelt motorfly . Det styrtede ned, og skakten fungerede ikke. Situationen lignede bemærkelsesværdigt det, jeg var ved at stille op til. Jeg spekulerede på, om Spirit forsøgte at fortælle mig ikke at følge op, da jeg ville dø før min tid. I mit hjerte vidste jeg, at det var vigtigt at følge op. Jeg vidste, at jeg ville overvinde frygt for døden. Jeg vidste, at det var vigtigt. Det tog 20 år mere for mig at forstå, hvor vigtigt det var. Jeg ved også, at de to dage i Sydney satte mig stærkt op i mit liv til at presse frygt igennem og ikke blive kontrolleret af det ukendte.

Da jeg ankom til landingsbanen, var det travlt med fly, der tog afsted og folk bevægede sig overalt. Det var en smuk dag meget lidt sky og solen skinnede.

Jeg registrerede og betalte mine penge. De forklarede, at pengene ikke kunne refunderes. De tog mig igennem uddannelsen og passede mig.

Vinden tog til, og jeg fik derefter at vide, at over en vis vindhastighed kan de ikke tandemdykke, selvom der stadig foregår almindelig himmeldykker. I løbet af dagen mens jeg ventede på vinden til at dø, læste jeg min bog og så den anden himmel dykke og besøgte toilettet så mange gange, at der slet ikke var noget tilbage i mig ...

Jeg ventede hele dagen fra omkring kl. 10 til skumring . De var mest undskyldende og sagde, at hvis jeg kom tilbage kl. 5 om morgenen, var vinden altid lav på det tidspunkt om morgenen, og jeg ville være i stand til at hoppe. Jeg sagde ok og tog hjem.

Jeg kom hjem og spiste middag, læste min bog hele natten, jeg ville vide, om Richard døde. Jeg forsøgte at finde ud af, om der var en besked til mig i bogen. Denne historie skete, før jeg lærte at kommunikere så tydeligt , som jeg gør nu , med mine engle/åndelige hjælpere.

Jeg stod tidligt ud af sengen og spiste lidt morgenmad, velvidende at alt, hvad der gik ind på dette tidspunkt, gik lige igennem mig ...

Jeg ankom til landingsbanen klokken 5 og luften var stille. Fyrene var forbløffede over, at jeg dukkede op. De sagde, at ingen **nogensinde var** kommet tilbage den næste dag. De tog mig op i flyet, og i toppen fik jeg besked på at træde ud på den lille metalplade oven på hjulet. Tallerkenen var kun stor nok til halvandet sæt fødder. Jeg hang **fuldstændig rædselsslagen** på metalstangen . Jeg følte faktisk, at jeg hoppede ihjel.

Jeg ville ikke trække mig ud, og hvis det var meningen, at jeg skulle dø her og nu, så lad det være. Fyren spændt til mig råbte "Spring", og jeg slap. På det tidspunkt faldt jeg over i halv bevidsthed. Mine øjne var åbne, men alt var sort. Jeg var ikke bevidst opmærksom på mit miljø, eller hvor jeg var eller hvad der skete. Men jeg kunne høre en stemme langt væk i det fjerne. Stemmen råbte af mig om at stikke mine ben op, mens vi var i en tumble. Hans mund var lige ved siden af mit øre, men det lød som om han var en kilometer væk. Efter et stykke tid stak jeg benene op, uden egentlig at vide, hvad der skete eller hvorfor. Det føltes som en drøm, og at jeg var ved at krølle op i en fosterstilling, og jeg anede ikke, hvad der skete, eller hvor jeg var. Da jeg stak benene op, fladede vi ud af centrifugeringen, og han sagde til mig "et sekund mere, og jeg skulle trække i snoren".

Vi faldt frit til jorden, og jeg vidste på dette tidspunkt, at jeg **absolut** ikke kunne gøre noget ved det. Hvis jeg skulle dø på dette tidspunkt, kunne jeg ikke stoppe det. Så jeg besluttede at nyde turen . **Jeg accepterede min situation.**

Jeg kiggede rundt og kunne ikke tro, hvor underligt det var at stadig opleve følelsen af at falde og blive hurtigere.

Til sidst trak han revnen, og jeg slap en "whoopee" !!! . Han sagde til mig "Det gør de alle". Vi kom ned og landede inde i den lille cirkel. Alle de andre himmeldykkere kom hen til mig og spurgte "Elskede du det?"

Jeg svarede "Absolut!"

De sagde derefter "Så vil du gøre det igen?"

Jeg svarede "nej"

De spurgte mig alle,
"Hvorfor ikke?"
Jeg svarede "fordi nu har jeg været der og gjort det!"

Den oplevelse satte mig op, så jeg var i stand til at slippe min frygt for døden.

Tilbage på hospitalet på intensivafdelingen.

I løbet af dagen var jeg stadig utrolig fokuseret på at helbrede mig selv.

Tredje gang, jeg stod op for at gå og trække vejret dybt, begav jeg mig rundt på intensiv. Hver gang jeg gik en tur, var sygeplejersken lige ved siden af mig klar til at hjælpe, hvis det var nødvendigt. Hun holdt mig aldrig, når hun gik, jeg formoder, at hun følte vigtigheden af, at jeg gjorde det for mig selv.

Denne tredje gang sagde hun til mig "Hvad ser du omkring dig?"

Jeg svarede "En masse bevidstløse mennesker"

I de 16 timer eller deromkring, hvor jeg var på intensiv, var dette den eneste gang, jeg så på andre patienter, det var ikke, at jeg ignorerede dem, det var, at de ikke var i min bevidsthed eller bevidsthed.

Så sagde hun "Hvorfor tror du det er det?"

Jeg holdt min hånd op til hende, stak hånden ud og sagde "Jeg vil ikke vide det, jeg er fokuseret på at blive rask!"

Hun sagde derefter til mig "Jeg har ringet til din kirurg hvert 15. minut og fortalt ham, at du ikke hører hjemme på min intensivafdeling". Jeg smilede og var enig med hende.

Denne gang på min tur lavede jeg to hele omgange af det store værelse. I løbet af anden omgang spurgte hun mig "Vil du have et bad?"

Jeg kiggede på hende og sagde, at jeg ville, og at jeg er sikker på, at det ville hjælpe mig med at føle mig bedre og føle mig rar og forfrisket.

Da jeg vendte tilbage til sengen, sagde hun, at hun ville vente lidt på at få det hele klar, og at hun snart ville komme og hente mig. Hun forlod mig nu alene. Et klart tegn på, at hun kunne se mig blive bedre (selvom jeg ikke var klar over dette dengang).

En halv time senere kom hun tilbage og hentede mig. Jeg stod op og havde stadig brug for hendes hjælp, og vi tog i bad.

Hun klædte mig af og satte mig helt nøgen i en af de hvide plastikstole og lagde den håndholdte brus op i min hånd og sagde, at hun snart ville komme tilbage. Jeg kunne ikke flytte noget, alt jeg kunne gøre var at sidde der i den samme position, som hun satte mig. Jeg kunne slet ikke flytte vandet rundt.

Det så ud til, at hun var væk et stykke tid, da hun kom tilbage og stak hovedet rundt om døren. Hun spurgte, om jeg havde det ok, hvilket jeg sagde ja til.

Hun sagde derefter "Jeg har nogle sygeplejersker her, er det i orden, hvis de kommer ind?"

Med et meget stort smil på læben spurgte jeg "og hvad vil de se?"

Hun svarede med et dejligt grin "De vil se dig i bad!"

Jeg lo tilbage og sagde "Jeg troede det ... bring dem ind!"

De andre sygeplejersker trængte alle sammen ind i brusebadet, da jeg sad nøgen og holdt bruserosen. Min sygeplejerske sagde "hvor længe do du tror dette intensiv afdeling har været her?"

Jeg sagde "Jeg ved det ikke, måske 70 år tror jeg. "

Hun sagde "ja, og du er den første, der nogensinde har været i bad. Vi kunne ikke finde ud af, hvorfor de badede på en intensiv afdeling, hvor folk får svampebade! "

Vi lo alle sammen.

De forklarede videre, hvordan bruseren altid havde været brugt som opbevaringsrum, så de skulle rydde det ud og rydde det op.

Lynette og Amber besøgte mig ofte i løbet af dagen.

Omkring kl. 16 kom den ordnede og trillede mig ud af intensiv og tog mig med på en afdeling.

Da jeg blev rullet ned på afdelingen, kørte Lynette og Amber mig til hospitalets cafeteria, og vi spiste alle sammen og snakkede om almindelige ting.

Den mandag aften ville jeg gerne have sovet, men der var en sygeplejerske fra helvede på afdelingen, der bankede alle bakker og mopper og spande og gik højt rundt hele natten.

Jeg gnidede en meget speciel helende creme ind i brystet og tog særlige kosttilskud, som jeg normalt tager dagligt . Lynette havde bragt dem ind til mig.

Tirsdag morgen kom den ordnede og tog mig ned til røntgen igen, og de tog flere røntgenbilleder af brystet og rullede mig derefter op til min seng igen.

Hver time og nogle gange oftere gik jeg ture op og ned ad gangene, der stadig trak vejret dybt og stadig hostede små mængder blod op. Jeg var uafhængig og bevægede mig i et tempo lidt langsommere end normalt gangtempo.

Jeg havde et par telefonopkald og et par besøgende. En af disse besøgende var intensivsygeplejersken, der var en ven af mine søstre.

Da jeg var på afdelingen, kom der en sygeplejerske ind, der lavede en undersøgelse af, hvad der forårsager skader i alvorlige bilulykker, så bilproducenterne kunne justere design af biler for at minimere disse skader.

Hun stillede mange spørgsmål

Et spørgsmål var "var der noget, der forhindrede mit syn?"

Mit svar var "Ja"

Hun spurgte "Og hvad var det?"

Jeg svarede "Mine øjenlåg!"

Hun skrev det ned og forstod ikke, at jeg havde lavet en vittighed, og så kiggede hun op på mig, og jeg kunne se hende vurdere mig. Så lo hun.

Jeg sagde derefter "airbagstøvet forhindrede mig i at kunne se, hvor jeg skulle styre bilen i sikkerhed"

Sygeplejersken var også nonne. Hun talte med mig om, hvor utroligt det var, at jeg levede. Mens hun interviewede mig, vurderede en ingeniør min bil. En uge senere, da min ven Michael og jeg gik for at se på bilen og samle et par ting fra den, spurgte manden, der lagrede den, "hvor mange mennesker døde i den?" Michael sagde, at ingen døde, og du kigger på den mand, der overlevede det. Han var chokeret og sagde, hvor utroligt det var, at jeg var i live (eller lignende ord)

Onsdag morgen kom thoraxkirurgen for at se mig og trak gardinet omkring mig og rystede på hovedet fra side til side og sagde "Jeg har aldrig set noget lignende ..."

På dette tidspunkt tænkte jeg faktisk, "måske er dette værre end det, jeg har tilladt mig selv at indse ..."

Han sagde: "Jeg troede så ikke på de røntgenbilleder, jeg tog i går, at jeg ringede til den øverste brystkirurg fra Melbourne, og han og jeg har været vågne i 24 timer og pote over røntgenstrålerne fra søndag aften og i går formiddag og han var enig i min oprindelige diagnose om at tage halvanden af dine lunger ud. Han er også enig i min nuværende diagnose, at du nu har to helt nye lunger af en teenager, der aldrig røg"

Jeg sagde "jeg er 43 år gammel"

Han sagde: "Jeg ved ..."

Jeg var så begejstret ... det var lykkedes ...

Jeg spurgte "hvad sker der nu?"

Han svarede: "Du kan gå hjem"

Jeg spurgte "hvor hurtigt?"

Han svarede "så hurtigt som muligt. Jeg hører du gør helbredende teknikker, og at du er også at tage kosttilskud, og dette klart er at arbejde for dig, og du ville være bedre stillet i hjemmet."

Da min elevator ankom en time senere for at tage mig hjem, gik jeg ud af hospitalet under min egen damp.

Inden for to uger efter ulykken kunne jeg slå mit bryst som Tarzan.

Mine brækkede ribben og brækket brystben helbredte pænt.

Ville det ikke være fantastisk, hvis vi alle stolede på os selv og de ideer og inspirationer, vi samler op?

Hvor meget stoler vi egentlig på os selv?

Jeg ved i årenes løb siden 1987, at den tro og tillid, jeg har til mig selv, og hvad jeg er i stand til, er steget enormt. Dette er primært på grund af det samme arbejde, jeg nu deler via www.enjoyinnerpeace.com.au På dette websted er der mange ting, der gør dig i stand til at forfølge din åndelige vækst, mens du er hjemme eller gennem at dele med andre ligesindede på samme rejse.

Hvis du ønsker at lære at arbejde med dine Spirit Guides som John eller ønsker at lære mere om, hvem du er, hvor du er kommet fra, hvor du skal hen, og hvorfor du er her, skal du gå til hans websted www.enjoyinnerpeace.com.au

En gang der på sit websted

Se først den 20 minutters video på fanen Our Story

For det andet skal du købe en e-bog.

For det tredje kan du købe et hjemmestudieprogram, som du kan arbejde igennem på egen hånd, i dit eget hjem

For det fjerde, book dig selv ind til en en-til-en-konsultation til Orienteringsprofilen, hvor du etablerer /forfiner klar tovejskommunikation med dine åndelige hjælpere.

Afhængigt af hvor langt du vil forfølge din åndelige vækst, er der over 600 kurser om spiritualitet og mange andre tjenester tilgængelige.

Udforsk webstedet www.enjoyinnerpeace.com.au, og hvis du har spørgsmål, er det bare at stille.

John rejser rundt i verden og lærer mennesker at tale med deres Spirit Guides, stole på sig selv, finde deres livsformål og have mod på at forfølge det.

Hvis du vil have John til at komme til dit område, skal du kontakte ham eller hans personale via webstedet www.enjoyinnerpeace.com.au.

Også hvis du er også god til engelsk, og der er fejl i translation på fra den engelske version til denne oversatte udgave så lad mit kontor kender og hvis du er glad for at kontrollere igen oversættelsen for os så vi vil med glæde frem ordet dokument version til dig at redigere. På forhånd tak for at hjælpe os 😊